Todistaja
March-maaliskuu 2011 No. 3 Volume 86
$4.00 (HST INCL.) 3,50 EUROA

Seurakunta on Riitalle tärkeä

Riitta ja lastenlapset: Christian (8) Anende (4)

Tätä nykyä Riitta on iloinen, puhelias ja tasapainoinen aktiiviseurakuntalainen. Aina ei kuitenkaan kaikki ole ollut näin hyvin. Riitan elämään mahtuu pitkä synkkä kausi, jolloin okkultistiset ilmiöt ja näiden johdosta ahdistus täyttivät hänen elämänsä. Riitta haluaakin tässä kertoa elämästään, jotta jokainen voisi löytää saman totuuden kuin hän: vain Jeesus voi todella tehdä ihmisen vapaaksi ja antaa pysyvän rauhan.

Riitta syntyi Pylkönmäellä ja vietti nuoruutensa Karstulassa. Hän muutti 25-vuotiaana, vuonna 1970 Kanadaan miehensä ja poikansa kanssa. Kanadassa syntyi vielä tämän jälkeen kaksi tyttöä. Riitta oli Kanadassa monenlaisessa työssä. Kahdeksan vuotta hän työskenteli ravintolassa ja monia vuosia hoitotyössä, enimmäkseen alzheimer-potilaiden kanssa. Ensimmäiset 17 Kanadan vuosista Riitta asui Pohjois-Ontariossa.

Nuoresta alkaen Riittaa ovat kiinnostaneet hengelliset asiat. Pohjois-Ontariossa Riitta oli evankelisluterilaisen kirkon toiminnassa mukana. Elämä oli kuitenkin koko ajan turvatonta ja levotonta. Avioliittokin epäonnistui ja ero tuli 1978.

Tämän jälkeen tuli muutto Etelä-Ontarioon, mutta elämäntilanteet eivät kuitenkaan helpottaneet. Niinpä Riitta alkoi kiertää eri seurakunnissa etsimässä turvaa elämäänsä. Elämänsä aikana hän on kiertänyt kaikkiaan lähes 40:ssä seurakunnassa löytämättä mistään pysyvää apua.

Erään tuttavan kautta Riitta lähti mukaan yliluonnollisten ilmiöiden pariin. Nämä kiinnostivat Riittaa, sillä jo lapsena hän näki enteellisiä näkyjä ja koki yliluonnollisia asioita. Kerran esimerkiksi isä pyysi Riittaa hieromaan kipeää selkäänsä ja saman tien kun tytär kosketti isäänsä, selkä parani.

Erään kerran Riitta istui auton kyydissä ja huusi kuskille käskien pysähtyä, sillä hän näki ennalta jonkin vaaran tiellä. Kuski suuttui, sillä hän oli ajanut jo pitkän matkan ja niin vaihdettiin ajajaa. Riitta vaihtui kuskiksi. Ei ehditty eteenpäin kuin muutama sata metriä kun tuli jyrkkä mutka, rotkot tien molemmin puolin ja sen jälkeen silta, jolla oli kolme hirveä, eikä kummallakaan puolella ollut väistömahdollisuutta. Tapahtuman jälkeen mies sanoi naama valkoisena “Sinähän noita-akka olet!”

Usein Riitta myös alkoi kertoilla tulevia tapahtumia, jotka sitten myöhemmin todella tapahtuivat. Esimerkiksi kerran Riitta kertoi miehelleen näkevänsä, että tuttavan autotalli ja halli palavat juuri nyt. Mies ei uskonut, mutta seuraavana päivänä heidän katsoessaan televisiota, samasta tapahtumasta kerrottiin uutisissa.

Jatkuu sivulla 5

Mene siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan.

Viimeisen neljän kuukauden ajan perheemme on asunut kuin “seikkailujen keskellä”. Seitsemän kuukautta sitten päätimme siirtyä Sudburyyn aloittamaan englanninkielisen työn suomalaisessa helluntaiseurakunnassa. Tämä siirto oli täyttymys lähes kuusi vuotta kestäneelle mietiskelylle ja rukoukselle, koska koimme, että Jumala olisi jonain päivänä johdattava meidät tänne.

Ensimmäisten viikkojen aikana tämä siirto tuntui melkein uhkarohkealta. Molemmat jätimme ystävämme, sukulaisemme, työnantajat ja myös seurakunnan Torontossa, jotta voisimme ryhtyä vapaaehtoiseen työhön Siion seurakunnan yhteydessä. Tänne tullessamme, meiltä puuttui niin ansiotyö kuin asunto. Taskussamme oli sen verran rahaa, että selviäisimme vain muutaman kuukauden ellemme löytäisi töitä. Todella “uhkarohkeilta” tuntuivat ne ensimmäiset muutamat viikot.

Tarina, joka todella puhutteli meitä viime kuukausina oli sellainen, jossa Jumala käskee miehen ”mennä”, ”mennä siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan”. Jumala antoi tälle miehelle suunnan mennä ja varmuuden siitä, että saavuttuaan “sinne”, Jumala sanoisi ”seis”. Abram totteli. Hän otti mukaansa koko omaisuutensa, muutamia sukulaisistaan ja lähti nykyisestä Irakista kohti Välimerta. Joku voisi kutsua tätä uhkarohkeaksi, mutta hänen käyttäytymisensä heijasti henkilökohtaista suhdetta Jumalaan. Tämä Abram, myöhemmin Abraham, tuli yhdeksi suurimmista uskon sankareistamme.

Toisin kuin Abrahamille, meille ei luvattu mainetta ja rikkautta. Mutta niin kuin Abrahaminkin, kuuliaisuutemme perustui siihen kuka Hän oli, joka kutsui meidät tänne. Kaupungissa, jossa työn- ja asunnon saaminen on tunnetusti vaikeaa, löysimme ne ensimmäisten viikkojen aikana, ja juuri sellaiset että voimme työmme lisäksi keskittyä myös kutsumustehtäväämme. Koimme Jumalan läsnäolon ja siunauksen konkreettisesti, enemmän kuin koskaan ennen, siksi että halusimme olla hänelle kuuliaisia.

Voiko Jumalan johdatusta kutsua ”uhkarohkeudeksi”? Olemme vähitellen toipu-

Jatkuu sivulla 2

Postage paid in Cash Vancouver, B.C. Canada
Publications Mail Agreement No. 40028608

Todistaja
Published since 1925

Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu. Ilmestyy 10 kertaa vuodessa.

A joint publication of the Finnish Pentecostal Churches in Canada and in the United States of America. Published 10 times a year.

Kirjoituksissa esiintyvät mielipiteet ovat kirjoittajien, eivätkä välttämättä vastaa lehden toimituksen mielipiteitä.

Viewpoints expressed in this publication are those of the writers and not necessarily held by the publishers.

Julkaisija/Publisher
MISSION PRESS SOCIETY
1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX.604 321 0555
E-MAIL: editor@todistaja.com

Päätoimittaja/Editor
Outi Alopaeus: editor@todistaja.com

Tuotanto ja ulkoasu|Production Manager
Keijo Sakara: keijo@todistaja.com

Rahastonhoitaja/ Treasurer
Annele Kusmin

Oikoluku
Airi Tomminen, Helena Rantanen, Terttu Karhinen, Veera ja Klaus Lehtimäki

Aluetoimittajia
Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen

Toimituskunta
Erkki Ahonen, Liisa Liedes, Osmo Pieniniemi, Eljas Rossi, Ulla Saari, Aimo Selin.

Yhdyshenkilö Suomessa
REIJO METSÄLÄ
Velhontie 2 G 58 48350 Kotka
PUH 44.555.2506

Ilmoitushinnat:
$10.00 palstatuuma.
Kihlaus ja perhetapahtumailmoitukset $20.00.
kuvan kanssa $30.00.

TILAUSOHJEITA

Kanadassa ja USA:ssa:
Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.

Kanadassa: *$35.00. (sis.GST)*
Kanadasta Yhdysvaltoihin $40.00.
Tilaus Kanadasta muihin maihin $45.00

USA: *US $40.00*
Tilaus USA:sta muihin maihin US $45.00

Suomesta:
Pankkilaitoksista tilisiirtona Sampoon nimellä Totuuden Todistaja (koko nimi),
tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 40 euroa.

Muista maista:
CAD $45.00 , US $45.00 tai 40.00 euroa.

OSOITTEITA
Lähetyskoordinaattori
Ari Rocklin
1908-620 Toronto St.
Victoria BC V8V 1P7
E MAIL: ari.rocklin@lahetys.info www.lahetys.info

Lähetyskassa USA
Ulla Saari
6804 Trade Wind Way, Lantana
FL 33462-4048 USA

ISON KIRJAN KOORDINAATTORI
Sylvia Rukkila
sylviarukkila@sympatico.ca

$4.00 (GST INCL.) 3.50 euroa
HST No. R 121903561
Publications Mail Agreement No. 40028608
Publications Mail Registration No. 09505

We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Canada Periodical Fund (CPF) for our publishing activities

Canada

Mene siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan.

massa ajasta, jolloin monelta ihmiseltä riistettiin pois se elämä jota he olivat kovalla työllä rakentaneet. Koettiin ennennäkemätön taloudellinen romahdus. Eloton, persoonaton systeemi, mikä ei voinut tuntea rakkautta eikä vihaa, eikä myöskään pystynyt osoittamaan armoa, silloin kun ihmiset olisivat sitä eniten tarvinneet. Mutta meidän taivaallinen Isämme, osoittaa jatkuvasti rakkauttaan ja mielisuosiotaan - siunaten niitä jotka häntä rakastavat. Tämän tähden tuntuukin että uhkarohkeus on sitä, että jäämme paikallemme silloin kun Jumala sanoo ”menkää” tai sitä että lähdemme silloin kun Jumala sanoo ”pysykää paikallanne ”. Osoitamme sillä, että tiedämme paremmin kuin meidän taivaallinen Isämme, mikä on meille parhaaksi ja Hänen tahtonsa mukaista.

Uhkarohkeaa? Ei. Valitsimme turvallisen tien tottelemalla Häntä, joka kutsui meidät tänne, ja olemme saaneet kokea Hänen uskollisuuttansa monin tavoin.

MARKUS RUKKILA
MRUKKILA@GMAIL.COM

TOIMITTAJAN PÖYDÄLTÄ

Tätä pientä kirjoitusta kirjoittaessani olen aivan ihmeissäni miten nopeasti aika menee. Tässä lehti- työssä, kun yksi lehti on valmis, on toinen jo aloitteella. Ihmetyttää muutenkin, mihin nämä vuodet ovat menneet. Varmaan en ole ainoa, joka näitä asioita pohtii.

Tässä numerossa on mielenkiintoinen artikkeli , ”Riitan tarina”heti etusivulla. Sen tarinan punainen lanka osoittaa miten voimallinen meidän Jumalamme on.
Hänellä on kaikkivalta ja voima maan päällä! Kiitos vielä Riitta kun annoit meille pienen katsahduksen elämästäsi. Miten muuten voisimme olla rohkaisuksi toisille jos emme olisi avoimia ihmisten edessä ja kertoisi meitä kohdanneista taisteluista ja vaikeuksista? Jumala on tehnyt ihmeitä elämässämme ja teemme oikein kun kerromme niistä, Hänen kunniakseen.

Viljo Perttula on usein kirjoittanut mielenkiintoisista kokemuksistaan , niin kuin tässäkin numerossa ”Hetkiä elämästä”. Hänellä olikin hyvä ehdotus toimitukselle. Aloitamme palstan, Hetkiä elämästä”, jossa voidaan kertoa elämän varrella koettua. Sen ei tarvitse olla pitkä. Kirjoitus saisi olla 800 sanaa tai vähemmän. Muistakaa lähettää myös kuva artikkelin mukana. Mitä selvempi kuva, sitä parempi tulos. Sen voi lähettää joko postin -tai sähkö-postin kautta.

Sähkö-postin kautta lähetetyn kuvan pitäisi olla niin isona kuin mahdollista ja jpg. muodossa. Siis, jälleen ystävät, ottakaa haasteeni vastaan. Sinulla on jotakin jaettavaa lukijoille! Pyydämme, että kirjoitus olisi toimituksessa kuukauden kolmantena päivänä jos haluat sen ehtivän seuraavaan numeroon.

Huhtikuun numerossa päästette Floridan Talvipäiville mukaan - lisäksi myös pääsiäisaiheisia kirjoituksia.

Kiitokseni kaikille, jotka olette kirjoittaneet lehteen tämän viimeisen kolmen vuoden aikana, kun olen ollut toimittajana. Tärkeä ja suuri asia, niin kuin varmasti ymmärrätte. Nyt jään odottamaan lisää kirjoituksia . Kiitos jo etukäteen. Toivon tämän lehden sisällön tulevan sinulle rohkaisuksi ja siunaukseksi.

OUTI

Muista käydä katsomassa Todistajan netti-sivua. Sieltä voit lukea aikaisemmin painettuja lehtiä.

www.todistaja.com

Isä rakastaa

Palvelutehtäviä on monenlaisia, mutta Herra on aina sama. Jumalan voiman vaikutuksia on monenlaisia, mutta Hän, joka meissä kaikissa kaiken vaikuttaa, on sama. Lähes vuoden ajan on mielessäni soinut Aale Tynnin runon sanat:

Ja Jumala sanoi:
Toisille annan toiset askareet
Sinulta lapseni tahdon
että kaarisillan teet.

Mietin, minkä kaarisillan. Minulta puuttuvat rakennustarpeet. Työn toteuttaminen on mahdotonta, meikäläisen taidoilla. Vai onko kaarisilta tehtävä? Kuuntelen, rukoillen, odotan ohjeita. Minunko kärsivällisyydellä, minunko uskolla? Epäilen taitojani. Minä olen portti, sanoo Jeesus. Hän myös sanoo antavansa tulevaisuuden. Tulevaisuudessa on myös kaarisilta. En vielä tiedä, onko se tehtävä vai päämäärä. Olkoon kumpi tahansa, tässä tilanteessa olen vielä sillan alla, katveessa. Tiedän kuitenkin, Isä rakastaa. (1 Kor. 12:5,6)

SIRPA AHOLA

HETKIÄ ELÄMÄSTÄ

"Taivaassa ratki taivaassa on autuus määrätön, siell' enkelien seurassa on riemu ääretön. Ja kasvoista niin kasvoihin, siell' nähdään Herra korkeihin, Herramme Sebaot."

Tämän laulun opin lähes samaan aikaan, kuin kävelemisen ja puhumisenkin, sillä tämä oli Aili-tätini lempivirsi, jota hän lauloi kauniilla äänellään, eikä varmasti kukaan ympärillä olijoista koskaan kyllästynyt sitä kuulemaan. Niin, kuka olikaan tämä Aili-täti. Hän oli isäni sisar, joka oli syntynyt 1900 siellä Pohjois-Karjalan salokylällä seitsemästä lapsesta kolmantena. Aili oli sukkela, iloinen ja terävä-älyinen tyttönen, joka hoiteli kotonaan nuorempia sisaruksiaan ja sai myös kansakoulussa parhaat arvosanat. Aili oli innokas metsämarjojen ja sienien poimija ja otti aina mukaansa sisaruksensa, ne jotka vain kynnellä kykenivät, ja näin sai perhe huomattavaa lisäystä ruokavaroihin.

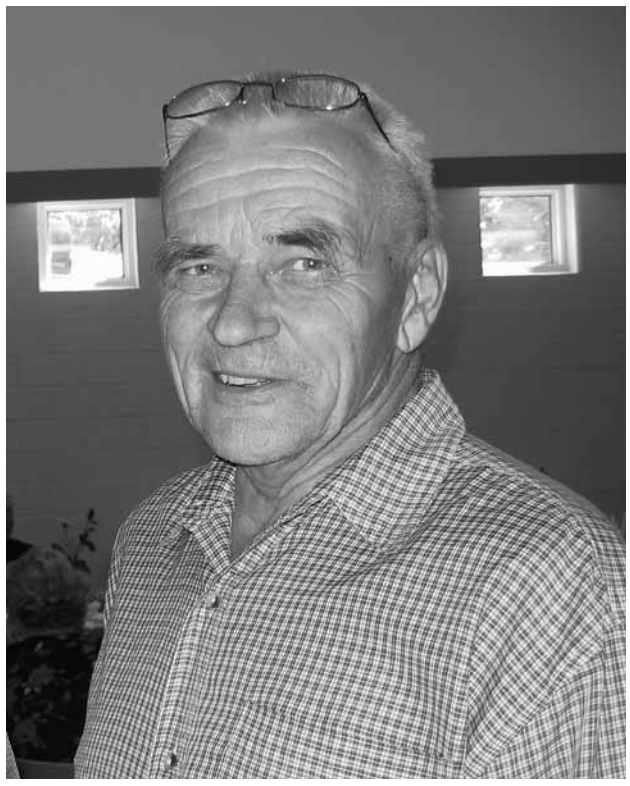

Viljo Perttula

Kesällä 1916 sattui marjamatkalla ikävä onnettomuus, nimittäin käärme, "tuo kavalin kaikista kedon eläimistä", onnistui puraisemaan Ailia jalkaan, josta tietenkin alkoi hirvittävä tuskien taival. Kansanomaiset hoitokeinot eivät auttaneet, ja lääkärien apu oli lähes mahdottomuus niissä oloissa sinä aikana. Sairaus kehittyi huonompaan suuntaan ja Aili menetti liikuntakykynsä ja joutui vuodepotilaaksi loppu elämäkseen. Myöhemmin tauti todettiin tuberkuloosiksi, mutta lääketiede ei voinut häntä enää parantaa. Ja 29 vuotta hän oli liikuntakyvytön, ainoastaan kädet ja aistit toimivat. Silti hän pysyi aina iloisena ja elämän myönteisenä haluten auttaa kaikkia ympärillään olevia. Hän oli koko kylän kirjuri, neuloi sukat ja kintaat, sekä virkkasi hienoja pitsiluomuksia ihmisille. Myöskin koivutuohesta hän sai syntymään mitä hienoimpia käyttöesineitä, eikä meitä lapsia pahan mielen tullen osannut kukaan lohduttaa niin hyvin kuin Aili-täti.

Talvi – ja jatkosodan evakkomatkatkin joutui Aili vuoteineen tekemään samanlaisissa olosuhteissa kuin me muutkin. Sota-ajan loppupuolella hänen sairautensa paheni niin, että märkiviä ajoksia alkoi ilmestyä ympäri hänen olemustaan ja hän ymmärsi matkansa pään lähestyvän, jota varten hän oli koko elämänsä ajan valmistautunut, joskin Jumalan armoon turvaten. Hän odotti hartaasti sitä päivää, jolloin hän saa jättää tämän mätänevän ruumiinsa ja muuttaa uuteen olotilaan. Hän iloitsi jo etukäteen siitä. Olimme päässeet evakkoreissusta kotiimme, vaikkakin raja oli lähellä, olimmehan Suomen puolella. Lähes puoli miljoonaa evakkoa jäi kodittomaksi, joista 9 ihmistä jakoi meidän kotimme kanssamme.

Toisena rauhan vuotena, eräänä huhtikuun yönä, Aili-täti kutsui äitinsä ja veljensä vaimon, joka oli minun äitini ja pääasiallisesti hänen hoitajansa, huoneeseensa. Hän oli jo saanut maistiaisia taivaallisista ja selitti huoneessa oleville, että näettehän tekin tuon kirkkaan käytävän tuolla peräseinällä ja nuo valkoiset olennot, jotka siellä liikehtivät. Ne tulevat hakemaan minut puolenpäivän aikaan. Minun on oikein hyvä olla, ei ole enää mitään tuskia, hän kasvot loistaen kertoi heille.

Kun aamulla olimme sisareni kanssa kouluun lähdössä (olin silloin ensimmäisellä luokalla) hän kutsui meidät sänkynsä viereen ja sanoi, että sillä aikaa kun olette koulussa, lähden tuota kirkasta käytävää, enkä tule enää maanpäälle, joten nyt on aika jättää hyvästit. Hän vielä rukoili puolestamme ja siunasi koko elämämme.

Hän sai vielä katsella näkyään, eikä hän halunnut enää mitään, vaan kiitti Jeesusta ja siunasi omaisiaan, kunnes hän puolenpäivän aikaan ummisti silmänsä. Illalla, kun tulimme koulusta, oli arkku laitettu rekeen, missä lepäsi rakkaan Aili-tätimme kohtuuttomat kärsimykset kokenut tomumaja. "Taivaassa ratki taivaassa iäinen päivä on, se valossansa kirkkaassa myös voittaa auringon. Se päivä kirkas loistava ain iäisesti paistava on Herra Sebaot."

VILJO PERTTULA

Herra odottaa...

Ritva Saukko

Viikkoja on työpöydälläni ollut muistilappuun kirjoitettuna kaksi tärkeää Raamatun paikkaa. "Herra odottaa, että voisi olla teille armollinen" ja "Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa."

Eräässä Raamatun käännöksessä sanotaan seuraavasti: " Suostukaa sovintoon Jumalan kanssa." Ikääntyminen tuo tullessaan monille odottamattomia muutoksia. Sairauksien tuomiin muutoksiin ei ole aina helppo suostua, mutta usein on vain pakko alistua. Pillerin nieleminen avuksi vaivaan on helppoa, mutta esimerkiksi ruokatottumuksien muuttaminen on jo pitkä prosessi. Asumme hyvässä maassa, missä apua on saatavissa, kaikki vain eivät suostu muutoksiin ja autettaviksi. "Herra odottaa, että voisi olla teille armollinen" – voisi olla auttaja. Kyllä hän on, on näissä ajallisissakin asioissa, mutta vasta sitten, kun olemme suostuneet autettaviksi.

Näin on myös iankaikkisuusasioiden kanssa. Kaikki haluavat päästä ajan taistelujen jälkeen taivaaseen, iankaikkiseen lepoon. Mutta ajan kiireiden keskellä ei ole aikaa edes ajatella niin kaukaisia asioita. Jumala odottaa. " Odottavan aika on pitkä." Olet itse kokenut sen elämässäsi. Mutta miksi Jumalan täytyy odottaa sinua – ja kuinka kauan ? "Suostukaa sovintoon Jumalan kanssa." Suostukaa ikääntyvät maanmieheni vaivojenne, sairauksienne, vanhuutenne loppusuoralla. " Herra odottaa, että voisi olla teille armollinen." Ei hän kysele menneitä. Ei soimaa, ei vaadi. Hän kutsuu sinua rakkaudessaan iankaikkiseen yhteyteensä.

RITVA SAUKKO

”Älä ole murheellinen äläkä pelkää”

Eeva Antturi

”Rauhan minä jätän teille: minun rauhani – sen minä annan teille. En minä anna teilleni niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö” (Joh. 14: 27).

Ihmiskunta menetti sielunsa rauhan syntiinlankeemuksessa. Oli tapahtunut kuolema, eli ero jumalasta. Jumala ei kuitenkaan hyljännyt ihmistä, vaan hän lähetti poikansa vapauttamaan ihmiset tuosta kuoleman tilasta. Hän tuli ja ristin kuoleman kautta otti päälleen meidän syntimme. Ylösnoustuaan hän ilmestyi opetuslapsilleen ja sanoi: ”Rauha teille!” Todistaakseen voivansa näin sanoa hän näytti opetuslapsilleen haavoitetut kätensä ja kylkensä. Kuinka valtavaa onkaan syntisen ihmisen saada vastaanottaa tuo rauha Jeesukselta.

Kun täällä vaellamme tietoisina tuosta iankaikkisesta rauhasta, niin arkipäivän elämässä saamme kuitenkin kokea rauhattomuutta ajan myrskyjen keskellä. On kaikenlaisia koetuksia, sairautta, murhetta, eroa ja sodan kauhuja. Ja sitten meidän edessämme on myös kuolema. Kuinka minun käy ja mihin minä joudun? Tulee kuoleman pelko. Kestääkö tuo Jeesuksen 2000 vuotta sitten antama lupaus vielä tänä päivänä minun kohdallani? Voiko minulla olla Jeesuksen antama rauha kuoleman edessä?

Rakas Eeva-vaimoni siirtyi taivaan kotiin viime vuoden helmikuussa ja sain seurata, mitä Jumalan armo oli saanut aikaan hänen elämässään. Hän oli saanut antaa elämänsä jo aivan lapsena Jeesukselle ja sai vaeltaa Hänen kanssaan koko elämänsä. Saarnaajaisä Otto Pyykkönen ja äiti Tyyne saivat kasvattaa hänet luottamaan Jumalan sanaan. Hän oli erittäin tarmokas ja älykäs, viiden lapsen äiti ja kahdentoista lastenlapsen mummi. Hän menestyi kaikessa mihin hän ryhtyi.

Sitten vuonna 1987 hänessä todettiin rintasyöpä. Tuo sairaus saa ihmisen järkytyksen valtaan kun se tulee omalle kohdalle. Kymmenen vuotta aikaisemmin Jumala kuitenkin koulutti tulevaisuutta varten. Olimme muuttamassa koko perheenä Stouffvillestä, Ontariosta, Okanagan Summerlandiin, British Columbiaan. Oli joulukuun ensimmäinen viikko 1976. Heti lähdettyämme jouduimme kovaan lumipyryyn. Kun pääsimme Timminsiin, oli pakkasta 40 astetta. Vanhin poikamme Peter ajoi isoa diesel kuorma-autoa ja 18-vuotiaana ei hänellä, sen enempää kuin minullakaan ollut kokemusta dieselmoottoreista tuollaisessa pakkasessa. Pääsimme kaikki kuitenkin Winnipegiin asti, mutta sitten tuo kuorma-auto piti hinata korjaamoon. Jäin sinne Peterin kanssa ja Eeva ja lapset jatkoivat matkaa. Eevan auton perässä oli iso perävaunu ja 16-vuotias Paul-poikamme ajoi toista autoa, jonka perässä oli myös traileri.

Lumisateet ja pakkaset olivat mukana koko matkan. Sitten Kalliovuorille tultaessa tiet olivat liukkaat ja perävaunun kanssa ajaminen jyrkkää tietä alaspäin on erittäin vaarallista. Jos jarruttaa vähääkään liian nopeasti perävaunu tulee auton perään poikittain. Eeva oli huolissaan omasta ja Paulin puolesta ja sitten Eeva huusi Jumala puoleen: ”Mehän rukoilimme sinulta varjelusta ja apua, kun läksimme matkalle. Missä sinä olet?” Jumala antoi Eevalle heti hyvin selvän vastauksen. ”Minä en luvannut varjella sinua myrskyiltä, mutta minä lupasin olla sinun kanssasi myrskyssä.” Eeva kiitti vastauksesta ja he saapuivat onnellisesti määränpäähän.

Kun nyt Eeva sai tiedon sairaudestaan hän muisti nuo Jeesuksen sanat. Hän on minun kanssani tässäkin myrskyssä. Sairautta kesti 23 vuotta. Joskus oli vaikeata ja joskus helpompaa aikaa. Hän sairaanhoitajana oli hoitanut monta kuolevaa syöpäpotilasta oman sairautensa keskellä ja tiesi tarkalleen, mitä hänelläkin on edessä. Hän ei kuitenkaan enää kapinoinut Jumalaa vastaan. Hän oli saanut tuon Jeesuksen antaman rauhan, ja se kesti kuoleman edessä. Hän ei valittanut, eikä kysellyt, miksi minä. Ei hän myöskään vajonnut itsesääliin, vaan toimitti kotiaskareensa aivan viime päiviin asti, pitäen minusta hyvää huolta. Noina viimeisinä viikkoina en voinut muuta kuin ihmetellä Jumalan armoa hänen kohdallaan. Ja siinä häntä katsellessa minunkin rauhani kasvoi.

Kun lähdön läheisyys sitten kävi ilmeiseksi sairauden viedessä kaikki voimat ja lihakset, niin hänen rauhansa vaan lisääntyi. Aamuisin hän sanoi minulle: ”Seppo, rukoile, että tämä päivä olisi se päivä.” Oli aivan kuin hänen henkensä ja sielunsa olisi ollut jo perillä, hän vain odotti, että pääsisi eroon tästä kuoleman ruumiista. Hän oli myös sanonut minulle ja lapsille, että sitten kun hän on päässyt pois niin huutakaa ”Halleluja”. 53 vuotta kestänyt yhteiselämämme oli tulossa päätökseen.

Sain hoitaa Eevaa kotona melkein loppuun asti. Vain kolme päivää hän joutui olemaan sairaalassa. Tyttäremme Lisa ja Ruth olivat hänen kanssaan yötä päivää koko tuon ajan. Eeva ei enää avannut silmiään eikä pystynyt puhumaan, mutta kyyneleet tulivat välillä silmiin kun hänelle puhuttiin ja tytöt silittivät hänen päätään ja lauloivat lauluja, joita äiti oli heille opettanut heidän ollessaan pieniä. Kolmantena iltana minä olin jo lähtenyt kotiin, mutta Peter sattui vielä tulemaan äidin luo ja siinä hän tyttöjen kanssa huomasi, äidin hengityksen loppuvan. Sairaanhoitaja tuli toteamaan niin käyneen, ja lapset kyynelten virratessa poskille sanoivat yhteen ääneen ”Halleluja”. Eeva oli siirtynyt Jeesuksen antama rauha sydämessä taivaan kirkkauteen.

SEPPO ANTTURI

Hiihtomatkan opetus!

Täällä Uudessa Englannissa (Fitchburgissa) jossa asun, on meillä ollut erittäin luminen talvi. Kun yhdestä lumisateesta päästään, toista jo luvataan. No, meille jotka Suomesta olemme tulleet, lumi on tuttua. Sen kanssa opitaan elämään ja jopa siitä nauttimaan.

Jo lapsena opin hiihtämään ja kun tänne tulee lunta, olen hiihdellyt. Nuorempana mäenlaskua, nyt vain murtomaahiihtoa ja sitäkin hillitysti. Olin eräänä päivänä hiihtämässä. Aurinko paistoi kirkkaasti, tuuli oli hiljentynyt. Luonto oli puhtaan valkoinen, todella kaunis. Tämä oli yksi sellainen talvipäivä, joka jäisi mieleeni jo yksistään kauneutensa tähden. Avasin uutta latua. Vaikka olenkin tottunut hiihtämään, meno oli raskasta. Lumi oli syvää, se tarttui jatkuvasti suksien pohjaan (en tietenkään ollut pannut mitään voidetta suksien pohjaan, mikä olisi estänyt lumen tarttumista). Jokainen jalan nosto oli raskasta ja hankalaa. Mutta halusin avata ladun, jossa voisin sitten myöhemmin hiihtää. Kaiken tämän ponnistuksen keskellä kaaduin. Lumi oli pehmeää, enkä mitenkään loukkaantunut. Mutta, miten päästä ylös? Ponnistelin kauan aikaa... En saanut suksen lukkoja irti. Kun yritin nostaa itseäni, käsi painui syvälle lumeen. Mietin mitä tekisin, jos en pääse ylös? Olin liian kaukana siskoni ja hänen miehensä pienellä maa- alueella. Kukaan ei voisi kuulla minua, jos huutaisin. Silloin tuli mieleeni, rakas Jeesus, Jeesus, auta minua, pyysin. Tarvitsen nyt sinun apuasi. Ei kestänyt kauan, kun yhtäkkiä sukseni lukot aukesivat, pääsin jaloilleni ja siitä ylös. Puhdistin itseni lumesta, kiitin Jeesusta hänen avustaan ja jatkoin matkaani – varovasti ja hiukan nöyrempänä.

Sanassa on paljon lupauksia Jumalan avusta. “Kiittäkää Herraa, huutakaa avuksi hänen nimeään...(Ps. 105:1). Olen elämäni aikana saanut lukemattomia todistuksia Jumalan avusta. Hänen lupauksensa ovat niin ja aamen. Niihin voi luottaa. Olen kokenut todeksi Psalmin kautta tulleen avunhuudon. “Hartaasti minä odotin Herraa, ja hän kumartui minun puoleeni ja kuuli huutoni. Hän veti minut ylös syvästä kuopasta, upottavasta liejusta. Hän nosti minut kalliolle, antoi lujan pohjan askelteni alle” (Ps. 40:2,3).

Istuessani siellä syvässä lumihangessa, olin unohtanut kuinka lähellä Herran apu

Liisa Liedes

on, ja kuinka hän tahtoisikaan olla se ”pääosa” meidän jokapäiväisessä elämässämme. Enhän sentään ollut suuressa hädässä, ajattelin. Usein sallimme Jumalan hoitavan meitä läpi vaikeiden tilanteiden, mutta käännymme omiin luonnollisiin kykyihimme pienemmissä asioissamme. Uskon kuitenkin, että Jeesus haluaa elää kanssamme kaikissa tilanteissa. Miksi? Koska hän tietää mitä edessämme on, ja hänellä on vastaukset elämämme pulmiin. Joskus Herra sallii pienten tapahtumien olla juuri niitä, jotka muistuttavat meitä kuinka todella avuttomia olemme ilman häntä. Siksi Sana kehottaa meitä: ”Huuda minua avuksi hädän päivänä! Minä pelastan sinut, ja sinä kunnioitat minua.”

Uskovaisinakin joudumme joskus elämässämme vaikeisiin tilanteisiin. Paljon vaikeimpiin kuin lumihankeen kaatuminen. On tärkeää muistaa, että Jumala todella haluaa olla mukana elämässämme. Hän auttaa, aina. Meidän tulee vain muistaa tämä ja elää kiitollisina ja onnellisina hänen rakkautensa kirkkaassa ja lämpimässä valossa. Kuinka lohduttavasti Herra puhuukaan meille: Herra sanoo: “Minä pelastan hänet, koska hän turvaa minuun. Hän tunnustaa minun nimeäni, siksi suojelen häntä. Kun hän huutaa minua, minä vastaan. Minä olen hänen tukenaan ahdingossa, pelastan hänet ja nostan taas kunniaan. Minä annan hänelle kyllälti elinpäiviä, hän saa nähdä, että minä autan häntä” (Ps. 91:14-15).

Rakas lukija. Toivon, ettet koskaan tulisi missään asiassa niin “viisaaksi”, ettet tarvitsisi Jeesuksen apua. Saakoon hän sinut nöyrtymään ennen kuin joudut istumaan jossakin ”lumihangessa” ihmetellen miten pääsisit siitä jälleen nousemaan.

LIISA LIEDES

Samuelin äidin opetus rukouksesta ja Jumalasta

Vuoropuhelumme Jumalan kanssa on tilanteesta riippuvaista aivan kuten mikä tahansa muukin keskustelu. Rukouksen voi sytyttää pakahduttava hätä, syvä kiitollisuus, yhtäkkinen ymmärrys Jumalan olemuksesta yhtä hyvin kuin tavan mukaan päivän aloittaminen mielen suuntaamisella Jumalaan. Pääasia, että rukoilemme, niin yksinäisyydessä kuin yhdessä muiden uskovien kanssa!

Raamattuun on tallennettu monia rukouksia tai mainintoja tilanteista, joissa ihmiset murhaajista Daavidiin ja ryöväreistä Jeesukseen vastaavat Jumalan aloitteeseen elämässään kääntymällä hänen puoleensa.

Totuus on, että me tarvitsemme rukousta ja että rukouksessa on voimaa. Mutta joskus käy niin, että menetämme tuoreuden ja innoituksen tästä kaikkeuden hallitsijan kanssa käymästämme keskustelusta. Sen seurauksena rukouksemme muuttuvat helposti yksitotisen puiseviksi ja monotonisiksi. Kiitos kuivuu, ylistys tukehtuu, anominen typistyy pyyntölistan läpikäymiseen, kuuntelu jää kokonaan pois jne.

Mistä Jumala välittää

Eräs kirjoituksiin tallennettu mielenkiintoinen kanssakäyminen suuren Jumalan ja pienen ihmisen välillä käytiin hiljaa mutisten temppelissä. Jumala sai Jaakobin painimaan, Abraham näki Herransa kasvoista kasvoihin, Daavidin kohtasi Herran profeetta ja Danielin kutsui rukoukseen Jumalan kirjoitettu sana. Hannan kohdalla Jumalan aloite rukoilemiseen tuli henkilökohtaisen surun muodossa.

Mitä voimme häneltä oppia rukouksesta ja Jumalasta? Saakoon hänen tarinansa toimia lohdutuksena, rohkaisuna ja Jumalan kutsuna rukoukseen.

Siinä missä Danielia askarrutti ja ajoi rukoukseen ja paastoon aivan oikein Jumalan maine, hänen nimensä arvo, Hannan sydäntä ja sielua kalvoi lapsettomuus. Hyvin erilaiset tilanteet, erilainen Jumalaan vetoaminen, mutta loppujen lopuksi molempien rukoukset kirkastivat elävän Jumalan nimeä.

Uskovan kasvaessa ja kypsyessä Jumalan tahto, tarkoitukset ja kunnia askarruttavat ja kiinnostavat häntä yhä enemmän. Herran kunniasta muodostuu aina vain tärkeämpi huolenaihe. Samaan hengenvetoon on kuitenkin todettava, että uskova ei ole koskaan kasvussaan niin pitkällä, ettei enää tarvitsisi Jumalaa myös oman elämänsä asioissa.

Raamattu vakuuttaa, että henkilökohtaisesta tarpeestamme nouseva rukous on yhtälailla tärkeää kuin Jumalan nimen kunnian puolesta taisteleminenkin. Kyse on vain eri asioista. Jumala välittää oman nimensä kunniasta jotta ihmiset voisivat oppia tuntemaan hänet totuudellisesti. Hän välittää meidän elämämme asioista koska hän rakastaa meitä. Jumalan lapsilla on oikeus ja kehotus kertoa Isälleen huolensa ja murheensa.

Ongelma ovi muutokselle

Ensimmäisen Samuelin kirjan alussa kerrotaan Hannan tilanteesta. Lapsettomuus oli sen ajan yhteiskunnassa häpeän ja turvattomuuden aihe. Voimme kuvitella, kuinka Hannan tietoisuus tilanteensa kurjuudesta korostui juhlien ja erityisesti kymmennysjuhlien aikana. Edes rakastava mies ei pystynyt enää tyynnyttämään kalvavaa surua ja masennusta.

Ajattelen, että Hannan kertomuksen vahvuus on siinä, että osaamme samaistua hänen tilanteeseensa. Kyseessähän on arkinen ja tavallinen ongelma. Jumala aivan kuin vakuuttaa Hannan kautta, että hän välittää vähäisiltäkin tuntuvista asioistamme. Mikään ei ole liian vähäpätöistä tai pientä Jumalan avun pyytämiselle. Hän on ”varpusten ja kedon kukkien Jumala”.

Toisaalta kertomus näyttää, että ongelmamme voi olla ovi muutokselle. Joskus jopa jonkun muun elämässä. Israelin kansan tulevaisuushan muuttui Hannan ahdistuksen ja sitä seuranneen rukouksen tähden. Jumala kuuli rukouksen, Samuel syntyi ja koitti kansallisen kukoistuksen aika.

Jumalan luokse

Käyttääkö Jumala meitä sitten vain kylmästi pelinappuloinaan? Hanna ei näyttänyt ajattelevan näin. Päinvastoin hän oli iloinen ja kiitollinen siitä, että tuska ajoi hänet Jumalan luokse. Näin Herra saattoi jälleen osoittaa uskollisuutensa ja voimansa. Kärsimys toimi megafonina Jumalan kutsulle. Vähän myöhemminhän luemme, kuinka Hanna puhkeaa upeaan ylistyslauluun. Ehkäpä joskus tarvitsemme pilviä sr-vostaaksemme auringonpaistetta.

Niinpä huomaamme, että vaikka emme usein saakaan vastausta miksi -kysymykseemme, niin murheen, tuskan ja ahdistuksen vaikutukset voivat olla hyvin myönteisiä. Kuten syventynyt yhteys Jumalaan, tai empatiakykymme syveneminen. Saattaa olla niinkin, että kyseessä on Jumalan äärimmäinen keino paljastaa ja sitten parantaa puutteitamme.

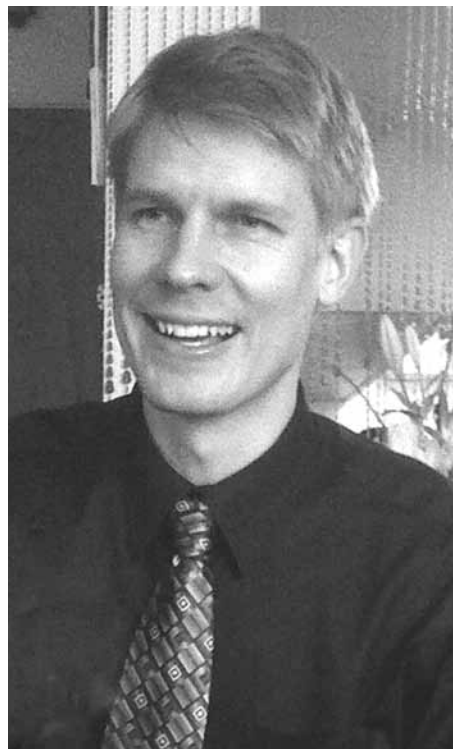

Klaus Lehtimäki

Yhtä kaikki tiedämme ja voimme luottaa siihen, että olipa syy mikä tahansa, Jumala varmasti haluaa meidän kääntyvän hänen puoleensa. Hän kun on itsessään lahja meille ja tarpeeksi arvokas vastaus kysymyksiimme – ”minun armossani on sinulle kylliksi”.

Meitä kehotetaan kääntymään Jumalan puoleen, kunnes saamme rauhan sydämiimme. Kunnes saamme luottamuksen häneen, kunnes koemme, että tulimme kuulluiksi. Tapahtuupa tämä rukous sitten huutaen tai hiljaa mutisten.

Klaus Lehtimäki

JATKOA EDUSIVULTA

Seurakunta on Riitalle tärkeä

Muutkin siis havaitsivat Riitalla olevan yliluonnollisia kykyjä. Eräs tuttava yritti houkutella häntä mukaan harjoittamaan homeopatiaa liiketoimintana, jossa Riitta olisi toiminut parantajana.

Etelä-Kanadassa Riitta meni erään naispastorin luo, joka ennusti ihmisille. Tämän jälkeen Riitta kävikin pastorin, Hope Memorial Spiritual Church- nimisessä seurakunnassa, noin puolentoista vuoden ajan. Pastori näki, että Riitalla oli parantava voima. Ihmiset olivat mukavia ja Riitta viihtyi seurakunnassa.

Eräältä ystävältään Riitta sai okkultistien käyttämän kristalliheilurin. Heilurilta ei voinut kysyä kuin kyllä tai ei-kysymyksiä. Riitta käytti sitä usein apuna päivittäisessä elämässä. Kerran Riitta kysyi heilurilta kuka tämä on. Silloin heiluri alkoi pyöriä niin kovaa, että se meinasi irrota kädestä. Hän sai näin selville millaiset voimat tämän takana oikeastaan ovat ja silloin alkoi jo vähän pelottaa. Hän päätti lopettaa heilurin käyttämisen, mutta uteliaisuus silti aina voitti. Riitta ei kuitenkaan enää päässyt irti henkivallasta ja se alkoi yhä enemmän häiritä ja vaivata häntä.

Riitta lähti hakemaan apua lääkäriltä ja kertoi tilanteestaan, esimerkiksi siitä, kuinka tahtomattaan hänen suunsa joskus puhuu. Lääkäri ymmärsi, ettei kysymyksessä ole sairaus, vaan henkimaailman asia. Siksi ainoa apu, jonka lääkäri pystyi tarjoamaan, oli määrätä unilääkkeitä, jotta Riitta sai edes nukuttua öisin.

Tästä alkoi yhdeksän vuoden piina, joka vei Riitan mielisairauden partaalle. Yötä päivää henki puhui ja otti edelleen välillä Riitan suunkin käyttöön, niin että se puhui Riitan suulla. Henki toimi monta kertaa ikävällä tavalla ja aiheutti harmia. Pahinta oli kuitenkin jatkuva paha olo ja rauhattomuus, jonka henki aiheutti. Se ei myöskään antanut lukea Raamattua ja aiheutti pelkotiloja Raamattua kohtaan.

Jälleen Riitta kulki eri kirkkokuntien seurakunnissa etsimässä apua. Katolisessa seurakunnassa ymmärrettiin mistä tilanteessa oli kysymys, mutta apua ei kuitenkaan löytynyt; henki ei lähtenyt rukouksesta huolimatta. Joihinkin vapaiden suuntien seurakuntiin henki ei päästänyt Riittaa menemään kuin kerran, ja seuraavalle käynnille tuli lähtemisen yhteydessä aina jokin este.

Riitan kanadalainen mies halusi muuttaa Suomeen eläkepäiviä viettämään, mutta henki yritti houkutella häntä jäämään. Mies sai kuitenkin Riitan Suomeen vuonna 2007. Suomessa Riitta alkoi kaivata yhä enemmän sisäistä vapautta ja rauhaa, jolloin henki alkoi yhä tiukentaa otettaan Riitasta ja vastusti seurakuntiin menoa. Eräs vanha tuttava Karstulasta löysi Riitan yhteystiedot erikoisen nimen perusteella. Hänen kanssaan Riitta alkoi soitella. Samaan aikaan toinenkin avioliitto kariutui ja Riitta muutti Karstulaan vanhaan lapsuuskotiinsa.

Ystävä tuli kylään ja kysyi suoraan onko Riitta uskossa. Riitta kertoi uskovansa Jumalaan, mutta kertoi samalla hengestä, joka häntä kiusasi. Ystävä vei Riitan telttakokouksiin, joissa uskonasiat alkoivat vihdoin kirkastua ja Riitta teki ratkaisun Jumalan puoleen. Hän ymmärsi kuitenkin tarvitsevansa henkilökohtaisempaa apua. Herra johdattikin Riitan lähelle ihmisiä, jotka ymmärsivät mistä on kyse. Tästä alkoi kuukausien prosessi ja rukoustaistelu, jonka päätteeksi Riitta meni kasteelle talvella 2009 ja liittyi Karstulan lähetysseurakuntaan. Riitta on saanut sisäisen rauhan ja nyt hän saa vihollisen äänen sijaan kuunnella Pyhän Hengen ääntä. Seurakunta on Riitalle tärkeä hengellinen koti, jonka keskellä saa kasvaa uskossa ja iloita pelastuksesta.

Riitan tarina on varoittava esimerkki sielunvihollisen oveluudesta. Jännittävän ja houkuttelevan alun jälkeen vihollinen sitoi koko Riitan elämän vuosiksi. Vaikka vihollinen näytti usein kiehtovalta yliluonnollisine voimineen, on Riitta saanut tulla huomaamaan Jumalan voiman kuitenkin suuremmaksi. Riitta kehottaakin kaikkia, jotka ovat sotkeutuneet vastaavanlaisiin asioihin, irtisanoutumaan kaikesta mikä liittyy sielunviholliseen ja turvautumaan Jeesuksen vereen.

Iina Riekko

LähetystyönViesti
www.lahetys.info

ULKOLÄHETYSKASSA - USA
Ulla Saari
ullasaari@gmail.com
LÄHETYSKOORDINAATTORIN YHTEYSTIEDOT
Ari Rocklin
ari@lahetys.info

Isoäiti, joka nukkui Raamattu otsallaan

Ohessa laitan kirjeen, jonka pyysin eräästä vasta uskoontulleesta perheestä. Sain kirjeen Mrs. Bunnaralta, joka on eräässä hankkeessamme työskentelevän koordinaattorin vaimo. Koordinaattori on Mr. Sovann. Tarinan keskeinen henkilö on isoäiti Mrs. Touch, joka parani ihmeellisesti. Kävin tämän henkilökohtaisen todistuskirjeen jälkeen heidän kotonaan haastattelemassa isoäitiä ja Bunnaraa.

Isoäiti, joka nukkui Raamattu otsallaan

" Isoäiti on todella sairas. Hän ei pysty enää liikkumaan eikä syömään, meidän täytyy viedä hänet sairaalaan", totesi Sovann vaimolleen Bunnaralle. He kuljettivat isoäitiä sairaalasta toiseen. Jokaisessa sairaalassa heille sanottiin samat sanat: "Emme ota äitiänne tänne, hän kuolee kuitenkin pian." Sovann ja Bunnara eivät luovuttaneet, vaan kuljettivat isöäidin vielä neljänteen sairaalaan. Siellä heille sanottiin lähes samat sanat, että isoäiti tulisi kuolemaan pian. Elettiin heinäkuuta, jolloin isoäiti Touch oli halvaantunut ja lakannut syömästä.

Sairaalassa 62-vuotias isoäiti kytkettiin nestemäiseen ruokintaan, koska hänen oma ruoansulatusjärjestelmänsä ei enää toiminut. Hänen vasen puolensa oli täysin halvaantunut. Hänen puheestaan ainoastaan lähiomaiset ymmärsivät sanan sieltä, toisen täältä. Isoäiti oli väsynyt ja nukkui paljon.

Sovann, hänen vävynsä, valvoi jokaisena yönä hänen vuoteensa vierellä. Kambodzhalaisissa sairaaloissa ei ole yöhoitajia sairaalan puolesta, vaan se on omaisten tai jonkun muun tehtävänä. Päivisin Sovann kävi työssä Cambodia Global Action-nimisessä kansalaisjärjestössä, joka tekee kyläyhteisöissä auttamistyötä yhteistyössä suomalaisen Fida International- kehitysyhteistyö- ja lähetysjärjestön kanssa. Hänen vaimonsa Bunnara on alakoulun opettaja, jonka täytyi päivisin jaksaa mennä työhönsä virkeänä, eikä hän olisi jaksanut valvoa äitinsä vuoteen vierellä öisin.

Istuessaan yö toisensa jälkeen anoppinsa sairasvuoteen vieressä Sovann rukoili. Kun kolme viikkoa oli kulunut, Sovann kysyi anopiltaan saako hän rukoilla ääneen tämän puolesta. "Tee niin kuin haluat", kuuli Sovann isoäidin

kuiskaavan. Seuraavana aamuna isoäiti pyysi ruokaa ja söi vähän kaikkien ihmeeksi. Yöllä hän kuuli sanat: "Pese itsesi puhtaalla vedellä ja pue yllesi valkoiset vaatteet." Yllätyksekseen hän pystyi nousemaan ylös ja kulki hiljaa pesuhuoneeseen. Hänelle toimitettiin valkoiset vaatteet, joihin hän pukeutui.

Kun hän valvoi seuraavana yönä, pahat henget tulivat vaivaamaan häntä ja pyysivät tulemaan mukaansa. Isoäiti vastasi niille rohkeasti: "Olen nyt Jumalan lapsi," jolloin henget katosivat. Seuraavat yöt isoäiti Touch nukkui Raamattu otsallaan vastustaakseen pahoja henkiä. Eräänä yönä hän näki näyn kukilla koristellusta huoneesta, jossa oli laulavia ja puhuvia ihmisiä. Kuvailtuaan näkemänsä huoneen vävylleen Sovannille tämä tunnisti sen samaksi kirkkosaliksi, jossa he olivat edellisenä sunnuntaina rukoilleet isoäiti Touchin puolesta. Mrs. Touch tunsi itsensä terveeksi ja alkoi syödä itse ja liikkua. Nyt hän pystyy kiipeämään portaat kotinsa toiseen kerrokseen, jossa hän asuu. Sairaalasta kotiin tultuaan hän siivosi koko talon ja koristeli oman huoneensa kukilla ja kauniilla kuvilla. Hän haluaa uskoa tällaiseen Jumalaan, joka paransi hänet. Päivisin hän lukee Raamattua ja käy sunnuntaisin kirkossa.

Kun hänen tyttärensä Bunnara näki, mikä ihme äidille oli tapahtunut, hänkin halusi uskoa samaan Jumalaan. Aikaisemmin häntä oli ärsyttänyt miehensä puheet Jumalasta. Hän ei kokenut tarvitsevansa Jumalaa, eikä hänen elämässään ollut mitään vikaa. Sovannin usko vain häiritsi häntä, ja hän kiukutteli usein miehelleen. Nyt he kaikki kolme, Sovann, Bunnara ja isoäiti Touch, käyvät yhdessä kirkossa. He iloitsevat siitä, että tuntevat elävän Jumalan.

Merja Saarni
Phnom Penh, Kambodzha

Rannan perheeltä kuulumiset

Olen siis palannut Meksikon matkaltani ja nyt olen kotona perheeni luona Eugene:ssä. Kielitieteen jatko-opinnot ovat taas täydessä vauhdissa University of Oregonissa.

Kuten monet teistä tiedätte, tein joulun alla työmatkan Michoacaniin (yhteen Meksikon sotavyöhykkeistä), jossa autan edistämään purepetsha-kielisen Raamatun kääntämistä. Kiitos kaikille jotka rukoilitte sen matkan onnistumisen puolesta – olin Hyvissä Käsissä siellä! Olen kiitollinen, että toissavuonna sain perheeni hyvin turvaan Meksikon puolelta tälle puolelle rajaa. Rukoilkaa ystäviemme puolesta, jotka siellä asuvat sodan keskellä – sota joka on vaatinut jo yli 35.000 kuolonuhria, monet heistä Michoacanissa.

Ohessa kuva Cheranasticurin-kylässä sijaitsevasta käännöstoimistosta: Kutsuimme eräänä iltana paikallisen kielitieteilijän, Pedro Marquez:in luennoimaan tiimille aiheesta ortografia, eli kielen aakkoset. Purepetshaa kirjoitetaan muutamilla eri kirjainyhdistelmillä, ja viime syksyn aikana purepetsha-kielisten koulujen johto päätyi mielestämme hyvään kompromissiratkaisuun, jonka nyt tiiminä omaksuimme käyttöön myös Raamatun lehdille. Uutta kirjakieltä kehitettäessä pitää ajatella myös sen aakkosia! Uusi testamentti on nyt taittovaiheessa Brasilian Raamattuseuran kirjapainossa. Samalla Hosanna viimeistelee viime kesäistä äänitystä koko Uudesta testamentista.

Rukoilkaa myös perheemme puolesta, että jaksaisimme monien paineiden keskellä. Yksi päivänpolttava asia on, että kannatusrenkaamme alkaa ikääntyä. Olemme kiitollisia monista uskollisista kannattajista vuosien aikana, jotkut aivan alusta lähtien aloittaessamme 1996 Wycliffessä. Monet heistä ovat kuitenkin jo vanhempiemme sukupolvea, ja eläköityvät lähiaikoina, ja jotkut ovat jo eläkkeellä – arvostamme erikoisesti heidän uhriaan Herralle! Rukoilkaa työmme jatkuvuuden puolesta niin että saisimme tähän työhön mukaamme uusia innokkaita tukijoita. Kiitos!

Siunaavin terveisin, Kari Ranta
Kanada - www.wycliffe.ca
USA - www.wycliffe.org
Suomi - www.wycliffe.fi

(vasemmalta) Julian, Tanganxuan, Jonathan ja Lazaro. Jonathan on uusi tiimiin. Hän opiskelee kielitiedettä ja tulkkityötä yliopistossa ja toimii nyt Joaquinin viransijaisena. Julian kääntää Jesajan kirjaa, Tanganxuan Joosuaa, Jonathan Joonaa ja Lazaro Jobin kirjaa – ensimmäiset Vanhan testamentin osat purepetshaksi! Rukoilkaa heille jokaiselle viisautta ja ymmärrystä sitä tehdessään.

Mongolian evankelisen liikkeen puheenjohtaja Ariunbold Ochirdanzan johtaa kristittyjä avun- tarvitsijoiden luo

Viime talvi oli erityisen ankara ja paimenet menettivät suuren osan karjastaan.

Ariunbold Ochirdanzan johtaa Mongolian evankelista liittoa. Vuonna 1991 maassa oli neljä evankelista kristittyä. Nyt yli kolme prosenttia maan väestöstä kuuluu evankelisiin seurakuntiin.

Lenin on edelleen Ulaanbaatarin keskustassa.

Morsian Ulaanbaatarin keskusaukiolla. Hääpäivänä tapoihin kuuluu valokuvaus pronssisen, Tsingis - kaanin patsaan vieressä.

Talvipäivä Ulaanbaatarin torilla.

Mongoliassa talvien muuttuminen ankarimmiksi kiihdyttää maaltamuuttoa pääkaupunkiin. Siellä toiveet eivät kuitenkaan toteudu, ja uudet kaupunkilaiset löytävät itsensä työttöminä ja ilman asunto.

Mongolialaisen jurtan oven täytyy avautua kohti etelää, vaikka sisällä isäntä istuu aina pohjoisen puolella. Oven edustalla paimentolainen katselee ruohotasankoja ja horisontissa piirtyviä vuorijonoja. Ihmisen sisimmässä on syvä kaipaus ja sanaton etsintä. Siniseltä taivaalta paistaa aurinko ja keväällä sade kasvattaa laitumet karjan ravinnoksi. Loputtoman tuntuisen erämaan halki kulkeva tie ohittaa shamanistien ja Tiibetin buddhalaisten rituaalipaikkoja. Puutangon ympärille on koottu pyöreä kivikerros. Pensaiden oksilla liehuvat siniset, rukous- ja muistonauhat. Ihmiset uhraavat alueen hengille ja kuolleille sukulaisilleen.

Kahden sukupolven pituinen, ateistinen aika on päättynyt Mongoliassa. Perinteelliset uskonnot ovat tulleet takaisin. Ne eivät ole kuitenkaan kyenneet antamaan vastauksia ihmisten totuuden etsintään ja lukemattomiin kysymyksiin. Pääkaupungissa, Ulaanbaatarissa kerrostalot kohoavat jurttaslummien eteen. Kaupungista ei ole löytynyt apua hengelliseen etsintään, eikä talouskaan ole siellä kohentunut. Liikkuvista paimenyhteisöistä lähteneet ihmiset ovat kaupungissa turhautuneita ja onnettomia. Pääkaupungin sadat, protestanttiset seurakunnat kasvavat nopeasti. Usein sanoma menee ihmiseltä ihmiselle, arjen keskellä, koulussa, työpaikoilla ja suvun keskellä. Marraskuussa 1991 nuori Ariunbold Ochirdanzan kuuli elämänsä ensimmäisen kerran Jeesuksesta. - Kuuntelin kiinnostuneen näköisenä, mutta samalla ajattelin: ”Kuka on Jeesus? Onpa tuolla miehellä outo nimi. Kenelläkään mongolialaisella ei ole tuollaista nimeä.”

Vaikea ymmärtää

Mongoliassa käytetään keskustelussa aina henkilön etunimeä. Ochirdanzan on vaikeampi muistaa kuin Ariunbold. Hän sai kanadalaiselta liikemieheltä mongoliankielisen Uuden testamentin. Kirjan sanoma muistutti Ariunboldista taruja ja legendoja. – En osannut englantia ja kanadalainen ei osannut mongoliaa. Viittoilimme ja käytimme runsaasti elekieltä, mutta asiat eivät selvinneet. Kanadalainen löysi mongolialaisen naisen. Tämä nainen pyysi meitä mukaan Ulaanbaatarin keskustaan juuri perustettuun seurakuntaan. Kirkko oli minulle outo ja erikoinen. Minulle tapahtui samoin kuin Uutta testamenttia lukiessani. En ymmärtänyt aluksi mitään puheista. Laulut olivat kauniita, mutta niiden sanojen merkitystä en osannut jäsentää. Tilaisuuden loppupuolella Yhdysvalloista tullut puhuja kertoi anteeksiannosta. Kuunnellessani suurenmoisesti tulkattua puhetta löysin omasta elämästäni kytköksen puheeseen. Tämä, kristillinen sanoma oli ensimmäinen, joka osui johonkin kohtaan sisäistä elämääni.

Junalla Darhaniin

Ariunbold halusi kuulla lisää. Darhanin kaupungissa oli seuraa-

JATKUU SIVULLA 9

Terapeuttisesti toimivan sielunhoitajan ammatillisia työkaluja OSA 4

Terapeuttisesti toimivan sielunhoitajan ammattitaitoon kuuluvat toimivat, ammatilliset työkalut ja hänen on tärkeää ymmärtää perusasioita ihmismielestä sekä terapeuttisesta prosessista. Artikkelin neljännessä osassa käsitellään empatian ja sympatian eroja hoitosuhteessa.

VARO SYMPATIAN ”SUOTA”

Terapeuttisesti työskentelevän sielunhoitajan on tärkeää erottaa toisistaan empatia ja sympatia. Pelkän sympatian kokeminen ei nimittäin auta ketään pois esim. katkeruuden tai itsesäälin ”suosta”. Jos hoitaja on itse mukana samassa tunteessa (esim. katkeruudessa tai itsesäälissä), ovat molemmat silloin jumissa samassa suossa. Eikä suosta ole helppo auttaa toista pois, jos siellä on itsekin! Samassa suovertauksessa empatia tarkoittaa sitä, että auttaja ojentaa suossa pyristelevälle kätensä suon reunalta. Ollaan siis itse vakaalla pohjalla (pois suosta), mutta silti niin lähellä autettavaa, että voidaan ’itkeä itkevän kanssa’, kuulla ihmisen avunpyyntö ja ojentaa käsi.

On ehdottoman tärkeää, että auttaja on itse riittävän vakaalla maaperällä auttaessaan muita, eikä henkisesti hyppää samaan suohon autettavansa kanssa. On tärkeää, että hoitaja on käsitellyt omat asiansa ennen kuin ryhtyy toisten auttajaksi. On itsestään selvää, että olemalla itse samassa suossa toisen kanssa ei voi auttaa toista suosta ylös ainakaan yhtä helposti kuin vakaalta maalta suon vierestä. Sielunhoidettava tarvitsee kuitenkin empatiaa, eli myötätuntoista tunteita ymmärtävää eläytymistä tilanteeseensa. Empatialla tarkoitetaan virittäytymistä toisen elämykseen omassa tunnekokemuksessa, toisen ihon alle menemistä, toisen minuuden rajojen sisälle astumista, samalla aaltopituudella oloa, mutta samanaikaista erillisyyttä. Sympatialla sen sijaan tarkoitetaan sulautumista toisen tunnekokemukseen siten, että toisen tarpeista tulee omia tarpeita. Tällöin auttaja purkaa omia tunteitaan ja olettaa, että autettava tuntee kuten hän. Tälloin on vaarana, että objektiivisuus katoaa. Samassa suossa rypiessä niin käy valitettavan helposti. Voiko esimerkiksi katkeroitunut ihminen auttaa toista katkeroitunutta?

Sympatian suossa, yhdessä hoidettavan kanssa, voi porskutella myös nk. auttajasyndroomainen hoitaja. Tälläisella syndroomalla tarkoitetaan tilannetta, jossa sisäisesti perusturvattoman ja rikkinäisen ihmisen on vaikea tunnistaa tai tunnustaa perustilaansa. Sen sijaan hän hakeutuu muiden auttajaksi, toivoen alitajuisesti voivansa auttaa muiden kautta myös itseään. Hän kääntää omat tarpeensa toisten tarpeiksi. Täyttymättömän auttamisen tarpeen tarkoituksena onkin pohjimmiltaan saada apua omiin tiedostamattomiin heikkouden, rikkinäisyyden ja turvattomuuden tunteisiin. Auttajasyndroomainen auttaja on muurin taakse suojautujien mestari (ks. Osa 1). Hän pitää usein yllä kulissia vahvasta, pätevästä ja erehtymättömästä ammattilaisesta, jonka oma elämä ja mahdollinen perhe on täydellisen onnellinen. Hänen hoitosuhteilleen on tyypillistä, että hoidettavat tulevat hänestä riippuvaisiksi... Tosiasiassahan hän on itse heistä riippuvainen. On surullista, että hän ei salli itselleen sitä mitä eniten tarvitsisi, vaan hänen täytyy omasta mielestään näyttää vahvalta.

HEIDI AHONEN

Jumalan valtakunnan sisäinen olemus

“Sillä ei Jumalan valtakunta ole syömistä ja juomista, vaan vanhurskautta ja rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä” (Room 14:17).

Jeesus ja opetuslapset saarnasivat valtakunnan evankeliumia. He myöskin osoittivat toiminnallaan tämän valtakunnan todellisuuden parantaen, vapauttaen ja rakastaen. Apostoli Paavali selittää tässä jakeessa Jumalan valtakunnan sisäistä olemusta meissä. ”Ei Jumalan valtakunta ole syömistä ja juomista.” Jumalan valtakunta ei ole rituaaleissa, metodeissa ja toimintamalleissa. Ei se ole kulttuurissa – ei edes seurakuntakulttuurissa eli siinä millä tapaa Jumalan palveluksia hoidamme, lauluja laulamme ja mitä Raamatun käännöstä käytämme. On kysymys jostakin paljon syvemmästä. On kysymys sisäisestä uskonsuhteesta kaikkivaltiaan Kuninkaan itsensä kanssa. Tästä suhteesta seuraavat valtakunnan sisäiset ydinasiat.

Jumalan valtakunnan ydin on vanhurskaus

Jumalan valtakunnan kansalaisuuteni perusta on vanhurskaudessa. Kristus kuoli puolestani ristillä ja kantoi syntini – tähän perustuu kaikki. Uskon kautta häneen, armosta, olen nyt syyttömäksi julistettu. Nyt saan vaeltaa tästä asemasta käsin Jumalan lapsena ja hänen valtakuntansa kansalaisena.

Jumalan valtakunnassa olennaista on rauha

Kuninkaamme on Jesajan sanoilla kuvattuna, Rauhan ruhtinas. Aikanaan Rooman valtakunnassa vaikutti roomalainen rauha – Pax Romana. Nyt Rauhan ruhtinaan hallintoalueella vaikuttaa Pax Chrestos – Kristuksen rauha. Tämä rauha pitää sisällään rauhan Jumalan kanssa Kristuksen sovintoveren kautta, rauhan ihmisten välillä ja rauhan sisimmässä eli sisäisen rauhan. Valtakunnan kansalaisista käytetään vuorisaarnassa myöskin ilmaisua ”rauhantekijät”. Sanonta ”ei omena kauaksi puusta putoa” ja ”pojasta polvi paranee” pitänevät paikkansa tässäkin asiassa. Meidän tulisi olla Isämme eli Kuninkaamme kaltaisia ja heijastaa hänen ominaisuuksiaan.

Jumalan valtakunnan tuntomerkki on ilo

Valtakunnan evankeliumi on ilosanoma – hyvä uutinen. Vapahtaja on tullut, meillä on syytä iloon synneistä vapautettuna. Poissa on jurottaminen, ankeus, ahdistus ja tappiomieliala. Vaikka ajan vaivat kohtaavatkin meitä ja voimme kulkea monen ahdistuksen kautta taivaaseen, kuitenkin saamme iloita aina Herrassa kaiken keskellä. Kuitenkin voimme olla murheellisina mutta aina iloisina. Herra on iloni syy, lähde ja aiheuttaja. Ilo Herrassa on valtakunnan kansalaisen väkevyys.

Jumalan valtakunta on voimaa

Apostoli Paavali lisää vanhurskauden, rauhan ja ilon käsitteisiin vielä yhden erittäin merkittävän nimittäjän - voiman. ”Jumalan valtakunta ei ole sanoissa, vaan voimassa” (1 Kor 4:20). Jumalan valtakunta ei ole voimaton ihmistekoinen uskonto tai filosofia. Tässä valtakunnassa heikko, syntinen, kahlittu ja sidottu ihminen joutuu kosketuksiin maailmankaikkeuden Luojan kanssa. Sama voima, joka loi universumin, virtaa Jumalan valtakunnan kansalaiseen ja katkoo paholaisen ja synnin kahleet. Tuo voima saa hänet kasvamaan Kristuksen kaltaisuuteen. Sama väkevä voima, joka herätti Jeesuksen kuolleista, tekee nyt työtään meissä ja täyttää meidät Jumalan elämällä päivittäin. Sairaudet paranevat, kahleet kirpoavat, luonteenheikkoudet ja syntitottumukset voitetaan Jumalan voiman kautta meissä. Vallatkoon Jumalan valtakunnan Henki – Pyhä Henki - meidät tänä päivänä, tuoden mukanaan tuoreen vanhurskauden tunnon, rauhan, ilon ja voiman.

MARKO SELKOMAA

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään

Tällä palstalla kerrotaan lyhyesti Jumalan pelastussuunnitelma ja neuvotaan, kuinka tullaan Jumalan lapseksi.

1. **Jokainen ihminen on syntinen.**
"Sillä kaikki ovat syntiä tehneet, ja ovat Jumalan kirkkautta vailla." (Room. 3:23). Synti hukuttaa ihmisen kadotukseen.

2. Jumala rakastaa sinua.
"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." (Joh. 3:16).

3. Jeesus on ainoa pelastaja. "Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman." (Apt. 4:12)

4. Sinun tulee katua syntejäsi, pyytää anteeksiantoa ja uskoa Jeesuksen sovitustyöhön ristillä ja henkilökohtaisesti vastaanottaa Jeesus Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi. Kun otat Jeesuksen vastaan, sinusta tulee Jumalan lapsi. "Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä." (Joh. 1:12). Tätä kutsutaan uudestisyntymiseksi. "...joka ei uudestisynny ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa." (Joh. 3:3).

5. Rukoile näin:
Herra Jeesus, minä ymmärrän, että olen syntinen, ja uskon, että Sinä kuolit ristillä minunkin puolestani. Haluan nyt avata sydämeni oven ja ottaa Sinut vastaan Vapahtajakseni ja Herrakseni. Hallitse Sinä kaikkea tästä lähtien ja auta minua elämään Sinun tahtosi mukaan.

Jos olet rukoillut tuon rukouksen todella vilpittömästi, sinä olet nyt Jumalan lapsi, pelastettu ja matkalla iankaikkiseen elämään.

Vähässä uskollinen

1 Kor. 3:12,13: "Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle, rakensipa kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä sen on saattava ilmi se päivä, joka tulessa ilmestyy, ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on…".

Eräänä päivänä aloin kysellä mitä tämä kulta ja hopea tarkoittaa tässä… että voisin niille rakentaa. Yksi vastaus oli että sehän tarkoittaa saarnaamista. Tulin kovin murheelliseksi sillä emmehän kaikki voi olla saarnaajia, jotka vain yksinomaan rakentaisivat kullalla. Mekö muut rakentaisimme heinillä. Ilahduin kun jonkun ajan kuluttua tuli mieleeni ihana ajatus. Kullalla rakentaminen on sitä mikä on rakkaudella tehty. Se mikä on aitoa ja rehellistä, joka lähtee puhtaasta sydämestä, hehkuen rakkautta Mestaria kohtaan ja tuo kunnian Jumalalle. Virkistyin tätä ajatellessani ja vaikka saarnaaminen onkin jalo ja kunnioitettava tehtävä, on monta muuta palvelusmuotoa jolla voimme rakentaa jalosti. Rakkautta voi osoittaa Herraa niin kuin myös lähimmäistä kohtaan.

Jaak. 1:22: "Mutta olkaa sanan tekijöitä eikä vaan sen kuulijoita…" Se vaati enemmän kuin pään tietoa, se vaati sydämen ymmärrystä ja rakkautta toimia sen mukaan. 1 Kor. 13:1-3 kertoo meille kuinka kaikki hyvä mitä teemme ei hyödytä yhtään mitään ilman rakkautta. Haluamme olla enemmän kuin helisevä vaski tai kilisevä kulkunen. Samoin myös Sana kehottaa meitä olemaan vähässä uskollisia. Ei niinkään kuinka paljon ehdimme tehdä vaan kuinka huolellisesti ja uskollisesti me hoidamme sen tehtävän, joka on meille suotu.

Muistan nuorena ollessani, kun isäni lähetti veljeni ja minut kitkemään kasvimaata. Veljeni asettui paikalleen ja varovasti poisti rikkaruohot, paloitteli, ja kasasi ne siisteihin pinoihin rivien päässä. Minä lähdin kovalla touhulla kiskomaan mitä vain sain irti maasta ja olin tyytyväinen, kun ehdin tehdä niin monta riviä. Illan tullen isäni tuli katsomaan miten lapset pärjäsivät. Hän oli iloinen veljeni työstä. Sitten kun hän katsahti minun työtäni, huusi hän äidilleni: "Äiti tulepa katsomaan, se tyttö on kiskonut kaikki porkkanat pois ja jättänyt rikkaruohot." Muistaakseni minua ei enää koskaan sen jälkeen pyydetty kitkemään kasvimaata.

Taivaan Isä tulee jonakin päivänä katsomaan meidänkin työtämme. Ei hän katso sitä määrää, mutta sitä sydämen laatua ja kuinka huolellisesti ja uskollisesti olemme työtä tehneet. Hän haluaa että olemme aitoja palvelijoita.

Kulta kestää tulen läpi. Tuli vain puhdistaa sen kiiltäväksi. Tavoitelkaamme rakentamaan kullalla, hopealla ja jalokivillä, että rakennuksemme kestäisi eräänä päivänä koetuksen hetkessä. Omalla kohdallani toivon ja haluaisin sydämestäni kuulla sanat: "Vähässä sinä olit uskollinen…mene Herrasi iloon" (Matt. 25:23).

KIRSI KORTE

TÄMÄ MAAILMA JA SINÄ

Jos pienentäisimme koko ihmiskunnan 100 asukkaan kokoiseen kylään ja ottaisimme kaikki kansakunnat huomioon, niin tältä tämä kylä näyttäisi:

Kylässä asuisi:

57	aasialaista
21	eurooppalaista
14	amerikkalaista (pohj. ja etel.)
8	afrikkalaista
52	olisi naisia
48	olisi miehiä
70	ei vaaleaihoisia
30	vaaleaihoisia
70	ei kristittyä
30	kristittyä
89	heteroseksuaalia
11	homoseksuaalia
6	ihmistä omistaisi 59 % koko maailman rikkauksista ja kaikki 6 henkilöä olisivat USA:sta.
80	ihmisellä ei olisi tarpeellisia asuinoloja
70	olisi lukutaidottomia
50	olisi aliravittuja

1	kuolisi
2	syntyisi
1:llä	olisi tietokone
1:llä	olisi akateeminen loppututkinto

Jos tänä aamuna heräsit terveenä, olet onnellisempi kuin miljoona ihmistä, jotka eivät tule enää kokemaan seuraavaa viikkoa. Jos et ole koskaan nähnyt sodan taistelua etkä tuntenut yksinäisyyttä vankeudessa, kidutusta tai nälkää - olet onnellisempi kuin 500 miljoonaa ihmistä tässä maailmassa.

Jos voit mennä kirkkoon ilman pelkoa vihatuksi tulemisesta, vankeudesta tai kuolemasta - olet onnellisempi kuin 3 miljardia ihmistä tässä maailmassa. Jos sinulla on jääkaapissa ruokaa, vaatteet ylläsi, katto päänpäällä ja sinulla on sänky missä nukkua - olet rikkaampi kuin 75% maapallon ihmisistä. Jos sinulla on pankkitili, rahaa kukkarossa tai kolikoita pienessä rasiassa - kuulut maapallon 8% hyvinvoivista ihmisistä.

Jos pystyt lukemaan tämän, et kuulu niiden 2 miljardin ihmisen joukkoon jotka eivät osaa lukea

JATKOA SIVULTA 7

MONGOLIAN EVANKELISEN LIIKKE

va tilaisuus. - Istuin ja katsoin sinistä taivasta, kaunista vuoristoa ja lammaslaumoja ohjaavia, hevosella ratsastavia paimenia. Jurtista kieppui harmaa savu ja naiset lypsivät vuohia. Ajattelin, että jokin suuri täytyy olla olemassa. Jokin ulkopuolinen voima, joka auttaa ja varjelee ihmisiä. Mikä tämä voima on? Olin etsinyt ahkerasti totuutta. Onko totuus buddhalaisessa viisaudessa? Voiko vuori auttaa? Onko tähdissä voimaa? Onko voima sinisessä taivaassa? Löytyykö totuus astrologiasta? Etsin jotain todellista elämääni. Olin harrastanut mietiskelyä, mutta mitä todella etsin. Sitä en tiennyt enkä osannut etsiä. Darhanissa Ariunbold istui tilaisuudessa rauhallisena ja kuunteli. - Kyyneleet valuivat silmistäni. Tuntui kuin kaikkialla ympärilläni olisi ollut hiljaista ja rauhallista. Unohdin kaiken mikä oli ympärilläni. Puhuin ajatuksissani Jeesukselle. Ymmärsin, että Hän ei ole vain tunne tai voima, vaan todellinen, elävä henkilö. Ajatukseni olivat täynnä kiitollisuutta vapaudesta ja puhtaudesta, jonka Jeesus minulle antoi Darhanissa.

Kristittyjä runsaammin pääkaupungissa

Ariunbold toimii Mongolian evankelisen liiton puheenjohtajana ja hän johtaa myös Pillar -tutkimusjärjestöä. Se seuraa tarkasti evankeliumin leviämistä Mongoliassa ja kykenee johtamaan seurakuntien perustamiseen keskittyneitä työntekijöitä. Hän on tyytyväinen kristittyjen yhteydestä, sillä se on osaltaan johtanut seurakuntien hämmästyttävään kasvuun. Samaan aikaan Mongolian pääkaupunki on kasvanut jurtta- ja munkkiyhteisöstä yli miljoonan asukkaan kaupungiksi. Sinne muuttaa tuhansia uusia ihmisiä joka kuukausi. Suurin osa tulee maaseudulta, jossa elinolosuhteet ovat huonontuneet ilmastonmuutoksen ja laittoman kaivostoiminnan johdosta. - On helpompaa puhua paimentolaisille Jeesuksesta kuin kaupunkilaisille. He ymmärtävät paremmin varsinkin Vanhan testamentin paimentolaisten elämää. Mongolialaiset uskovat ylhäällä levittäytyvään taivaaseen koska se antaa auringon ja sateen joka kasvattaa ruohon karjalle. Kuka huolehtii luonnon kiertokulusta, kameleista, hevosista ja lampaista? He ovat tästä hyvin kiinnostuneita. Mongolian aakkoset kirjoitetaan yleisesti venäläisillä kirjaimilla. Mongoliassa kyrillistä kirjoitusta ollaan muuttamassa vastaamaan burjatian aakkosia.

EERO KETOLA

Outi Alopaeus 50 vuotta

Outi syntyi 17.3.1961 Kuusankoskella Airi ja Lauri Tommisen perheen kuopuksena. Outin ollessa vain vajaa vuoden vanha, perhe muutti Ruotsiin, Göteborgiin. Siella suomalaisesta Smyrna- seurakunnasta tuli heidän hengellinen kotinsa, missä sitten Outikin aloitti pyhäkoulun veljensä kanssa.

Vuoden 1968 alussa tuli muutto Kanadaan, Windsoriin, mihin jo aikaisemmin oli muita sukulaisperheitä muuttanut.
Siellä alkoi koulu englannin kielellä mikä oli outoa, mutta ei kulunut kauan kun uusi kieli voitti ruotsin kielen aivan täysin. Windsoriin perustettiin suomalainen seurakunta, jonka pastorina Outin isä toimi monet vuodet. Näihin aikoihin antoi Outi nuoren elämänsä Jeesukselle. Windsorissa sai hän suomalaisen musiikinopettajan johdolla aloittaa pianotunnit. Myöhemmin tuli mukaan viulu ja kitara.

Varsinaiseen ammattiinsa Outi valmistui Sault Ste. Mariessa, minne perhe muutti 1976. Siellä hän kävi High schoolin loppuun ja sen jälkeen vuoden sihteeri- ja kahden vuoden kehitysvammaistenhoitaja koulun (college). Yhdessä toisten nuorten kanssa perustettiin Heijastin lauluryhmähyvin pidetty ryhmä, joka esiintyi myös televisio- ohjelmissa Ontariossa,

Vuonna 1982 Outi avioitui Tapani Alopaeuksen kanssa ja heille syntyi ensimmäinen tytär Melodi vuonna1984 ja myöhemmin Krystal vuonna1987.
Nykyinen kotipaikkakunta on Victoriassa, Vancouverin saarella, missä Outi perheensä kanssa on ollut mukana niin suomenkielisessä kuin englanninkielisessä seurakuntatoiminnassa, jo yli kahdenkymmenen

vuoden ajan.

Kirkkotie, rukous ja Jumalan valtakunnan työ on aina ollut Outille rakasta, ja hän on saanut palvella Herraa laulaen, soittaen ja todistaen. Outi on myös säveltänyt ja sanoittanut monia ihania lauluja, joita hän laulaa herkällä ja koskettavalla tavalla. Hyvänä kuuntelijana ja lohduttajana hän on voinut antaa niin hengellistä kuin käytännöllistä apua sitä tarvitsijoille, ja johdattaa myös ystäviään Jeesuksen luokse. Siunaamme ja rukoilemme sinulle voimia tässä kalliissa Todistaja lehden toimittajan tehtävässä, jota olet niin koko sydämisesti tehnyt jo kolmen vuoden ajan. Sydämellinen Onnittelu ja runsasta Jumalan siunausta sinulle täyttäessäsi 50- vuotta

Irmeli –täti (Rouhiainen)

Faithful One

CONTINUED FROM PAGE 12

trying to creep in. I got up, put the light on and started reading the Bible and praying. I had to do this for about 1 hour." I read the Word in loud whispers, so not to wake up others, but the enemy heard and eventually that cold fear left. My Grandfather, on that same night had also felt something evil. There is POWER, REAL POWER in the Word of God...use it and read it!

One very special incident took place on the morning of Wednesday, Nov. 26th. Pastor Juha Ketola and Pentti Happonen came over to share communion with us and Mom. It was a beautiful moment that I remembered for a very long time. Thank you for doing this. Skipping ahead six years to a prayer meeting at the church where I was attending at the time. The leader, Ed, had asked everyone to come prepared to share what the Holy Spirit had put into their hearts. I felt that I needed to share this time about Mom....little did I know what God had arranged for the evening. After we had shared what the Holy Spirit had put on our hearts, the leader, Ed, and Pastor Keith said it was time for one more thing. They had arranged for us to have communion that very night, without knowing anything about my testimony and how special the communion had been. I knew without a shadow of a doubt that God was behind this. His love so overwhelmed me and reminded me that He is there and in control all the time. I was just in awe. My heartfelt thanks to Him for everything.

That next night Mom went into a coma and she didn't wake up anymore. On Thursday, the 27th of November, American Thanksgiving, at about 8:26, Mom passed away with all the family around her bedside. Mom had given my brother Aki's hand a squeeze after the last breath had been taken.

Yes, I felt a piece was gone from me after Mom's passing but I know one day I will see her again. I usually hum songs unconsciously but I couldn't for a half a year after Mom's passing, but God never left me. He was and is my Helper, my Provider and my Heavenly Father. I don't know how I would have survived without His Loving Arms around me. He loves you and me, and He wants us to have an intimate relationship with Him.

The song, "Faithful One" became a song of comfort and strength to me throughout this time. God is faithful and He is unchanging. He never leaves us alone. We can run to Him at any given moment, whether the times are good or bad, joyful or sorrowful. This March 1, 2011 Mom would have had her 75th birthday. Happy Birthday, Äiti!

I want to also take this time and opportunity to THANK everyone for everything they did for us....every prayer and every act of kindness was greatly appreciated. May God Richly Bless you and reward you all.

Margit

Toisin kuin ennen...

Kaikki on kauempana kuin ennen. Kadun kulmaan on kaksi kertaa pitempi matka ja olen huomannut, että sinne on lisätty kukkula. En enää juokse linja auton perässä. Se lähtee nopeammin kuin ennen.

Tuntuu siltä, että portaat tehdään jyrkemmiksi kuin ennenvanhaan ja oletko huomannut, miten pientä tekstiä nykyisin käytetään sanomalehdissä?

Ei kannata pyytää ketään lukemaan ääneen, kaikki puhuvat niin hiljaisella äänellä, että tuskin kuulen heitä. Vaatteiden materiaali on niin kippanaa nykyisin, varsinkin vyötäröstä. On melkein mahdotonta ylettyä kengännauhoihin, enkä tiedä miksi?

Jopa ihmisetkin ovat muuttuneet, he ovat niin paljon nuorempia kuin ennen, kun olin heidän ikäisensä ja toisaalta ikäiseni ihmiset ovat niin paljon vanhempia kuin minä.

Tapasin entisen koulutoverini tässä eräänä päivänä. Hän onvanhentunut niin tavattomasti, ettei hän edes tuntenut minua.

Ajattelin tuota ihmisparkaa kammatessani tukkaani tänä aamuna ja kammatessani katsoin kuvaani peilistä. Ajatella, eivät ne osaa enää tehdä edes kunnon peilejä!

Rakkaamme

Franklin Isaac
ANNALA

s. 02.09. 1936, South Porcupine, Ontario
k. 05.12. 2010, South Porcupine, Ontario

Syvästi kaivaten Anna os. Huhtala
Miriam, Jari, Anita ja Tanika
Timo & Carlee, Aspen, Cala, Sierra ja Ivory
Kasvattiveli Alpo Palomäki
Monet serkut ja muut sukulaiset Suomessa
Psalmi 23

Hautajaiset olivat 11.12.2010.
Pastori Taimo Majalahti toimitti viimeisen palvelun.
Kiitämme osanotosta.

ASIAMIES INFO

Reino Partanen
1269 Forestwood Dr.
Mississauga, ON L5C 1J2
Puh. 905-896-0418
sirpar@rogers.com

Seija Sippola
9827 Palishall Rd. SW
Calgary, AB T2V 3T4
Puh. .281.7082
ssippola@shaw.ca

Taimo Majalahti
Finnish Church
P.O. Box 1017
South Porcupine, ON P0N 1H0
Puh. 705.235.5025
taimo_majalahti@yahoo.com

May Adair
58 Mill Ranch Rd.
Naselle, WA 98638
Puh. 306.484.3401
madair@wwest.net

Marja-Liisa Raatikainen
214 Carl Ave,
Thunder Bay, ON
P7B 4Z7
mlraatikainen@gmail.com

Sinikka Martikkala
5110 Tilton Lake Rd.
Sudbury, ON P3G 1P2
Puh. 705.522.2394
s_r_martikkala@yahoo.ca

Onni Toivanen
3732 Ross Street
Red Deer, AB T4P 1E2
Puh. 403.346.2489

Liisa Liedes
163 River St. #1
Fitchburg, MA 01420-3025 USA
Puh. 978.343.9659

Eila Hyvarinen
9774 S. Midway Rd.
Brimley MI 49715 USA
Puh. 906.248.6610

Sinikka Lukkarinen
P.O. Box 103,
Broadview, SK S0G 0K0
Puh. 306.696.2253

Airi Tomminen
317-900 Tolmie Ave.
Victoria, BC V8X 3W6
Puh. 250.381.2418
tomminen@shaw.ca

Antti Rahko
c/o Finnish Church
1510 High Ridge Rd.
Florida, USA 33461
Puh. 561.254.8590

Paavo Wiitasalo
1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC V5P 2A8
Puh. 604.734.5972
wiitasalo@shaw.ca

Reijo Metsälä
Velhontie 2 G 58
48350 Kotka
Finland, Europe

Lahjoitukset ovat tervetulleita!

Royal-pankin asiakkailla on mahdollisuus käyttää suoraa tililleipanoa, mikäli sinulla on online-yhteys pankkiin. Ota yhteyttä toimistoon, jos olet kiinnostunut.

Donations are Welcome!

For Royal Bank customers who do on-line banking, it is possible to use the direct deposit option. Contact us if you are interested.

editor@todistaja.com
604.321.0555

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA
Finnish Pentecostal Church

Pastori ***Veikko Aro-Panula*** *705 522-2164*
1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879
Web sivu. http://siion.blogspot.com

Su. • Aamukokous klo 10.00
Ti. • Lähetyspiiri klo 12.00
To. • Raamattutunti ja rukous klo 19.00
Radio-ohjelmat lauantaisin klo 8.30, Sudbury 95.5 FM, North Bay 103.5 FM, Elliot Lake 102.5 FM, Manitoulin 102.1, ja sunnuntaisin klo 8.30, Sudbury 98.9 FM.

Puhelinsana (705) 522-5540

South Porcupine, Ontario

South Porcupinen Saalem-seurakunta
Finnish Pentecostal Church

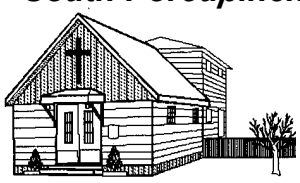

Pastori ***Taimo Majalahti***
199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0
Puh/Fax (705) 235-5025
taimo_majalahti@yahoo.com

Su • klo 8:30 Radiolähetys Chapleau 95.9 FM, Hearst 92.9 FM, Kapuskasing 83.7 FM, Sudbury 98.9 FM, Timmins 104.1 FM
Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti
Tervetuloa Sanan ääreen!

Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko
Finnish Pentecostal Church

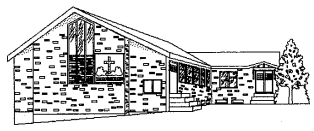

891 Peoples Rd.,
Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1

Puhelin ja Fax kirkolle: (705) 253-8383 • www.finnishchurch.com

Pastori ***Rudolph Hyvärinen*** 705 253 8383

Sunnuntaina:	Klo 10:00 (English Service)
	Klo 11:30 (Finnish service)
Keskiviikkoisin:	Klo 19:00 Sanan ja rukouksen ilta
Perjantaisin:	Klo 19:30 Youth Meeting

Sunday School, Bible Studies and Youth Meetings also in English. Translating into English in other meetings too - if needed!

Puhelinhartauden saa numerosta (705) 253-2427

TERVETULOA! WELCOME!

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evankelista ***Liisa Liedes***
163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
Puh. (978) 343-9659
Rukouskokoukset kodeissa.
Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Lake Worth, Florida

SUOMALAINEN
HELLUNTAISEURAKUNTA
KOTIKIRKKO

Finnish Pentecostal Church
1510 High Ridge Rd.
Lake Worth FL 33461 U.S.A.

Pastori ***Petri Kosonen***
Puh/Fax kirkolle: (561) 533-5716
Puhelinsana 24 h (561) 585-1110
Internet-kotisivu: *www.kotikirkko.us*

Su •	klo 9:00	Suomenkielinen Aamukokous
	klo 10:30	Kahvitauko
	klo 11:00	English Worship Service
Ke •	klo 19:00	Midweek Service
To •	klo 19:00	Sana ja rukous ilta
Su •	klo 9:00	Radio-ohjelma “Hyvät Uutiset” asemalta WPBR 1340AM

Toronto, Ontario

Saalem
Toronton Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale. ON M2L 1B3
Puh.(416) 222-2291 Fax.(416) 222-3356

Pastori ***Paavo Korpela*** Puh. (416) 733-0854
Internet-kotisivu. www.saalem.org

Su •	Aamukokous suomenkielinen	klo 10.00
	English Service	11.45
To •	Sanan ja rukouksen ilta	klo 19.30
Pe •	Nuorisoilta /Youth Meeting	klo 19.30

Puhelinhartaus 416 222-7474

TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO
Bethel-seurakunta
Finnish Bethel Church
1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC V5P 2A8
Puh. 604 325-5414

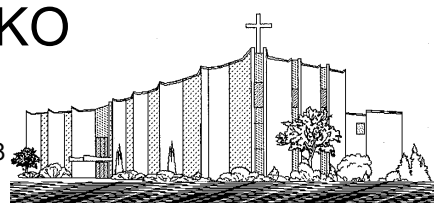

Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori ***Klaus Lehtimäki*** 604 451-4500

Su •	Aamukokous ja pyhäkoulu	klo 10:00
Sun •	English Service & Sunday School	11:00 am
To •	Rukousta ja Raamattua	klo 11:00
Fri •	Youth meeting	7:30 pm

Puhelinsana 604 324-4447

VICTORIAN KOTIKIRKKO
Finnish Bethel Church
Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418
Joka toinen keskiviikko klo 13 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church
Jorma Heinikainen
1148 Fonda Crt. S.E. Calgary, Alberta T2A 5S2
403-248-9907 e-mail: heinikainen@shaw.ca
Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI
Yhdyshenkilö ***Sinikka Lukkarinen*** Puh. (306) 696-2253
Box 103, Broadview SK. S0G 0K0

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1
Puh. (807) 767-6938 Fax (807) 767-7587
e-mail: saalem@tbaytel.net • Puhelinhartaus: (807) 767-7875

Pastori ***Marko Selkomaa*** (807) 767-6927
2 Pastori ***Veli-Matti Suoperä*** ((807) 767-6938
Nuorisopastori ***Pekka Perho*** (807) 768-3680

Su •	klo 10:00	Aamukokous
Sunday •	12:00 noon	Family Celebration & Sunday School
Su •	klo 18:00	Iltakokous kerran kuukaudessa
Ti •	klo 11:00	Päivärukoushetki
Ke •	klo 19:00	Sana & rukous
To •	klo 13:00	Eläkeläiset joka toinen viikko
Thursday •	7:00 pm	Midweek Prayer & Bible Study
Friday •	8:00 pm	Youth Meeting

Radiolähetys Su • klo 5:45 asemalla 91.5FM ja klo 7.00 asemalla103.5/104.5FM • Internet-kotisivu: **www.saalem.com**

Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

Faithful One

I have given this a lot of thought, as to whether I should write anything in English for Todistaja. I was really struck by the fact that there are not many English articles written - so folks, I know you have testimonies of Gods awesome goodness, stories of His wonderful protection and power, and maybe even "words of wisdom" from God's heart. So I am encouraging you to write them down and send them in. I am especially encouraging those "young people" I grew up with and went to church with. They don't have to be long; a "popcorn testimony" or two. Let's share what God is doing and has done in our lives for I know it will be of encouragement to others who are going through rough times or need a touch from the Holy Spirit. Keeping a journal is a wonderful way to remember God's amazing acts, dreams, visions and insights into His Word. I have kept journals for a number of years and even during this time too in 1997 so I could go back and remember some of the happenings...

God was preparing me for what was going to happen in the fall of 1997. He was drawing me closer to Him as the year went on, and I was so hungry for Him. I would weep while sermons were preached; I wept while watching the videos of the awesome, mighty move of God happening in Brownsville. I would weep during praise and worship, during prayer and whenever I was alone with My Lord Jesus. I was so hungry for more of Him; little did I expect what happened in October of 1997.

Aiti's 60th birthday and retirement 1996

My mother had become ill in Finland, while visiting there and taking care of her father. Her plans were to bring him back with her for awhile to Thunder Bay. Somehow, with Gods amazing help, she made it home, sick and very tired. When she finally arrived home, she was pretty well bed ridden from there on. I decided to take time off from work and go to Thunder Bay for awhile. Mom was not looking good and this was kind of hard to take, especially since I remember her always being up and around doing things. But, through all of this, I had a peace and supernatural strength like never before. In fact, some asked me: "How come you are so calm, so composed?" and all I could say was: "It's God's supernatural touch".

This was a time of much prayer and seeking God. The folks at the Thunder Bay Christian Fellowship prayed with us whenever we were with them, and in those meetings I wept, but not at home. I ended up spending the better part of November in Thunder Bay. I went with Mom to her doctors and hospital visits and the air ambulance to Duluth for an MRI scan. Mom had melanoma cancer, which was the worst kind. The doctors believed the cancer was in thin sheets in Mom's brain and other areas had tumours as well. The Doctor told me that, because of the way it had spread, it was untreatable. She'd had some dark spots removed several years earlier from her neck, which had turned out to be cancerous. Now it had come back with a vengeance. She also had a small stroke somewhere along the line according to the MRI scan.

Some things that happened told me that God was planning on taking her home. She knew it too. Once I put on a cassette by Kyrie that had Finn worship songs on it. When the song "We will Dance" came on...she started to cry. On another occasion, I heard her tell a dream to one of her supervisors...she was in heaven, the streets were golden and she saw her Mom, (my Grandmother), who had passed away a couple of years earlier. She also saw many children there and, I believe, she said she saw this same supervisor coming towards her as well. I knew from then on, that she was going to be with Jesus soon. Mom was a wonderful witness, and she witnessed to all who came to see her, especially those she worked with at the General Hospital.

I had gone home on the Greyhound bus around November 20-21 but a call came from my Dad on Sunday morning. He said that Mom's condition has deteriorated and he thinks that she is going home soon. So, on the bus I went again, back to Thunder Bay.

Karen, my sister-in-law, shared a dream I believe she had on Monday morning, the next day. She saw Mom dressed in a beautiful white gown with a gold sash. She was being led upwards along steps to a platform by two large angels, who had velvety white wings. They led her up to Jesus, who was dressed in beautiful white. Jesus took off Mom's helmet and replaced it with a crown. There were angels on either side of Jesus. One angel held the crown and one was given the helmet. Both of us knew that the time was coming soon for Mom to go home to Jesus. However, we did not give up hoping and praying for a miracle to happen.

Even during this time, the enemy, Satan, was trying to shake us up. Emotions and frustrations would rise up; we needed to run to God with our feelings and disappointments. This is a quote from my journal: "Last night at about 2:00 am I woke up, my heart pounding and a cold fear

CONTINUED ON PAGE 10

Uusi tilaus ❑ Uusinta ❑

Todistaja

Nimi _____

Osoite _____

_____

_____

Puh. _____

Katso, milloin tilauksesi päättyy.
Se näkyy osoitelapussa.
Jos siinä on esim. merkintä 101 (12-11),
tilaus päättyy numeroon 12 eli Joulukuu 2011.

Tilaushinnat

Kanadan vuosikerta	***$35.00***
USA	***$40.00***
Muut maat	***$45.00 Euroina 40***

(Ilmestyy 10 kertaa vuodessa)

Liitä mukaan sekki tai money order nimellä

Mission Press Society
1920 Argyle Drive
Vancouver B.C. V5P 2A8
E-mail: editor@todistaja.com

Todistaja
1920 Argyle Drive
Vancouver B.C. V5P 2A8
E-mail:editor@todistaja.com

Tervehdys sinulle ystävä,

Sinun lahjoituksesi auttaa meitä jatkamaan Todistaja Lehden levittämistä ympäri maailmaa. Mission Press Society toimii lahjoitusten turvin. Todistaja Lehti pyrkii painetun sanan avulla auttamaan ihmisiä saamaan kosketuksen elävään Jumalaan. Kiitos sinulle!

Nimi _____

Osoite _____

_____

Puh. _____

Haluaisin lahjoittaa Todistajalle:

❑ ***$50.00***

❑ ***$100.00***

❑ ***$250.00***

❑ ***$500.00***

❑ ***Toinen Summa $*** _____

Voit osoittaa lahjasi nimellä
Mission Press Society.
Lahjoitukset ovat virallisesti verovähennykseksi kelpaavia Kanadassa.